

РЕШЕНИЕ

№ 3105

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Къосева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2098** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение № 290169 от 02.12.2019г., постановено по НАХД № 7674 по описа за 2019г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 110 състав. С решението си СРС е изменил Наказателно постановление (НП) № СО-Р-А-19-26Р-008/23.04.2019г., издадено от Кмета на Столична община за извършено от [фирма] нарушение на разпоредбата на чл. 92, ал.1 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община /Наредбата/, във връзка с чл. във вр. с чл. 85, ал.3 от същата Наредба, като е намалил размера на „имуществената санкция“ от 3 000/три хиляди/ лева на 500 /петстотин/ лева.

В жалбата са изложени подробни съображения в подкрепа на становището на касатора, че оспорваното решение е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че първоинстанционният съд неправилно е възприел за безспорно установено, че дружеството-жалбоподател било извършило твърдяното нарушение. Навежда подробни съображения за приложимост на чл.78 от Наредбата. Освен това, счита се, че са налице условия за прилагане на

института за маловажност. Моли съдът да отмени решението на първоинстанционния съд и да отмени процесното НП изцяло.

В съдебно заседание касаторът редовно призван, не изпраща представител. С молба от 21.05.2020, чрез процесуален представител адв. В., излага допълнителни аргументи относно незаконосъобразност на издаденото НП и претендира разности.

Ответникът – Столична община чрез юрк.Г. в съдебно заседание, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима - подадена е срещу подлежащ на касационно оспорване акт, от активнoleгитимирано лице, в законоустановения срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си въззивната инстанция е приела за установена следната фактическа обстановка:

На 23.12.2018 г., длъжностни лица в СИ към СО - старши инспектори: П. К. и Е. Л. установили наличието на един брой рекламен елемент – билборд, който бил със светещ LED екран, находящ се на терен в [населено място], в Район „Изгрев“, на [улица]. След като установили, че рекламният елемент се ползва от [фирма], проверяващите призовали законните представители на фирмата да се явят в офис на Столичен инспекторат, Отдел „Контрол на рекламната дейност“, като представят съответните документи – разрешение за този билборд. На контролните органи било представено разрешение за поставяне №229 от 06.02.2012 г., издадено на собствениците на имота, от което установили, че същото касае поставяне на рекламен елемент, но в архитектурната част на разрешението е посочено, че рекламният елемент е от винилово пано, т.е. разрешението е за типов билборд, а в случая фирмата е поставила LED екран, което от своя страна е в отклонение с издаденото разрешение. Въз основа на така направената констатация в хода на извършената проверка, Е. С. Н., заемаща длъжността „главен инспектор“ в СИ към СО, в присъствието на двама свидетели, присъствали при установяване на нарушението и при съставяне на акта: П. К. и Е. Л., съставила АУАН №19-26Р-008 на 17.01.2019 г., против [фирма], за това, че на 23.12.2018 г., около 16:00 часа, [населено място], в Район „Изгрев“, на [улица] се ползва от рекламен елемент с размер 4м/3м, с едностранна рекламна площ 12 кв./м, и в противоречие с издаденото разрешение за поставяне №229 от 06.08.2012 г., издадено на И.-М. Л. Г. и С. Л. Ц. – Р. /собственици на имота/, от компетентен за това орган, с който е сключен договор за ползване на рекламна площ. Противоречието се изразява в това, че рекламната площ е дигитален /LED/ екран, а не както е по одобрен типов проект, съгласно издаденото разрешение за поставяне. Рекламният елемент излъчва мигащи и движещи светлини със сменящи се рекламни послания на „В.“, „С. cola“, „N. dolce gusto“.

Посочена била като нарушена разпоредбата на чл.92, ал.1 от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на СО.

В законоустановения 3-дневен срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН, дружеството-жалбоподател представило писмени възражения пред наказващият орган.

След като се запознал с преписката и съставения АУАН, и като приел за неоснователно подаденото възражение от жалбоподателя, кмета на Столична община, издал обжалваното НП, против дружеството, с което на основание чл.92, ал.1 от цитираната Наредба, наложил имуществена санкция в размер на 3000 лева, за нарушение на чл.92, ал.1 от същата наредба.

Наказващият орган изложил мотиви, че определя наказанието при условията на чл.27, ал.2 от ЗАНН, както и че няма основание за приложението на чл.28, б. "а" от ЗАНН. В този смисъл приел, че взема предвид изричната забрана за поставяне на рекламни елементи с мигащи и движещи се светлини на открито на територията на Столична община, съгласно чл.16а от Наредбата, размерът на рекламната площ и мястото на нарушението – булевард с масов градски транспорт, както и че нарушението и нарушителят са безспорно установени.

Изложената фактическа обстановка съдът приел за установена от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Видно от представеното разрешение за поставяне №229/06.08.2012 г. на СО, Направление „Архитектура и градоустройство“ било че същото е издадено на собствениците на имот, находящ се в [населено място], в Район „Изгрев“, на [улица] –И.-М. Л. Г. и С. Л. Ц. – Р., с което се разрешавало да разположат в имота рекламен елемент с едностранна рекламна площ от 12 кв/м /4м/3м/ по одобрен типов корпоративен проект. В архитектурната част на издаденото разрешение било предвидено, че рекламоносител на рекламния елемент е хартия, винил. Рекламната площ се ползвала от А. Н.“ О. на основание договор от 29.12.2006 г. за ползване на земна /рекламна/ площ от 2 кв./м в процесния поземлен имот, сключен със собствениците на имота.

Представени били писмени доказателства от жалбоподателя, от които се установявало, че по молба на дружеството от 05.07.2018 г. до директора на Дирекция „Териториално планиране“ в НАГ-СО, са представени документи, относно вграждане на електронни устройства за показване на картина /дисплей/ в рекламен елемент с едностранна рекламна площ до 12 кв./м, за което е издадено и процесното разрешение за поставяне №229/06.08.2012 г. Изготвено е конструктивно становище относно изменение на типовия проект, одобрен от НАГ, за разполагане на свободно стоящ рекламен елемент - билборд в района на [населено място], инициатирано от желанието на възложителя А. Н.“ О. да монтира LED екран с тегло 300 кг. към рамката на билборда. Установявало се, че внесените документи и проектна документация са с поставени печати с надпис: „Съгласувано“ и подпис на длъжностно лице от общинската администрация.

По делото били събрани и гласни доказателства. От показанията на свидетелите Н., Л. и К. се установявало, че против дружеството е съставен АУАН за това, че същото ползва рекламен елемент - билборд, който е със светещ LED екран, а не с винилово пано, което било в противоречие с издаденото разрешение на фирмата. Нарушението е установено на 23.12.2018 г. от свидетелите Л. и К., при извършен обход на територията на [населено място]. Съдът кредитирал показанията на тримата свидетели, като логични и непротиворечиви, изхождащи от лица, даващи показания за непосредствено възприетото по време на изпълнение на служебните им задължения, без наличие на данни за възможна заинтересованост от изхода на делото.

За да потвърди НП, въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон /чл.85, ал.1 и ал.2 от Наредбата/, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН. При съставянето им не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Правилно бил приложен и материалния закон. При преценката на събраните гласни и писмени доказателства по делото, описаните в АУАН и НП фактически обстоятелства, относно нарушението и нарушителя, се установявали по несъмнен и непротиворечив начин. По конкретно, че при извършена проверка от длъжностни лица в СИ към СО на 23.12.2018 г. и последваща такава по представени документи, била направена констатация от контролните органи, че дружеството е ползвало на 23.12.2018 г. рекламен елемент в противоречие с издаденото разрешение за поставяне №229/06.08.2012 г., изразяващо се в това, че рекламната площ от 12 кв./м е с дигитален LED екран, като излъчва мигащи и движещи светлини със сменящи се рекламни послания, а не както е по одобрен типов проект, съгласно издаденото разрешение за поставяне – да е с винилово пано. Безспорно било, че така обективизираното поведение на дружеството било в нарушение на изричната забрана по чл.16а от Наредбата за поставяне на рекламни елементи с мигащи и движещи се светлини на открито на територията на Столична община. От събраните гласни доказателства безспорно се установявало, че рекламният елемент е излъчвал мигащи и движещи светлини, което освен, че е изрично забранено от действащата към момента на извършване на нарушението нормативна уредба, но се явява и в противоречие с издаденото на дружеството от компетентен орган одобрен типов проект. Според разпоредбата на чл.92, ал.1 от Наредбата, се наказва с глоба от 100 до 5 000 лв. за физически лица, съответно с имуществена санкция от 500 до 10 000 лв. за еднолични търговци и юридически лица, всеки който постави или ползва обект или елемент в противоречие с издаденото разрешение за поставяне. Без съмнение жалбоподателят се явявал адресат на това задължение, в качеството си на лице, което ползва рекламна площ по силата на сключен договор със собствениците на процесния имот, по отношение на които е издадено процесното разрешение за поставяне на рекламен елемент. Съдът е обсъдил всички възражения, направени от жалбоподателя както по отношение прилагането на чл. 78 от Наредбата, така и по отношение на приложението на института на маловажност. Доколкото в процесното НП липсват мотиви относно размера на наложената санкция, както и, както е отбелязал първоинстанционния съд, липсва ангажиране на доказателства относно повторност на нарушението, правилно имуществената санкция е била намалена.

Решението е правилно.

По отношение неоснователността на изложените в касационната жалба възражения /напълно идентични с направените пред първоинстанционния съд/, следва да се посочи, че в обжалваното съдебно решение са изложени подробни съображения, които съставят на съда изцяло споделя и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях.

Правилно СРС е анализирал събрания доказателствен материал и вярно е възприел релевантните за изхода на делото факти.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на дружеството е обективна и безвиновна.

По отношение възражението за липса на дата на извършеното нарушение, съдът

намира същото за неоснователно. Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана за това, че ползва процесното рекламно съоръжение в отклонение от издаденото разрешение за поставяне. Предвид изпълнителното деяние датата на извършване на нарушението и датата на извършване на проверката съвпадат, тъй като ползването е констатирано при извършването ѝ.

По отношение размера на определеното наказание, настоящият състав, съобразявайки разпоредбата на чл. 92, ал. 1 съгласно която „който постави или ползва обект или елемент в противоречие с издаденото разрешение за поставяне се наказва с глоба от 100 до 5 000 лв. за физически лица, съответно с имуществена санкция от 500 до 10 000 лв. за еднолични търговци и юридически лица“, счита, че поради липсата на мотиви в обжалваемото НП относно налагане на по-висок размер от минимално предвидения в нея, правилно първоинстанционния съд е намалил нейния размер. Не са представени доказателства за нарушения от същия вид, които дружеството е извършило, както и други отегчаващи обстоятелства, водещи за завишаване на размера. В достатъчна степен мотивите на СРС, относно намаляване на размера, са обосновани и се споделят от касационната инстанция.

Случаят не може да се определи като маловажен, като в тази връзка съдът споделя изложеното от въззивния съд. Критериите за определяне на случая като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН са регламентирани в чл. 93 т. 9 НК, който по отношение на ЗАНН се прилага субсидиарно и съгласно който „маловажен случай“ е този, при който извършеното деяние с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. При субсидиарното приложение на критериите на чл. 93, т. 9 НК, маловажен случай е налице, когато с оглед на всички обстоятелства по делото, свързани с деянието и дееца, извършеното административно нарушение представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Касае се за юридически признак на извършеното деяние, обуславящ смекчена административнонаказателна отговорност, като преценката следва да се направи на основата на фактическите данни по делото, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на предмета му, вредните последици, данните за извършителя и другите обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност на извършеното.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 290169 от 02.12.2019г. постановено по НАХД № 7674 по описа за 2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110 – ти състав. РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: